Č. 5520.

Státní zaměstnanci. — Legionáři: * Novým služebním poměrem ve smyslu 3, odst. č. 6. čl. I. vl. nař. z 30. května 1922 č. 202 Sb. rozuměti jest služební poměr, založený ustanovením legionáře v úřednické skupině E po rozumu odst. 1 aneb v úřednické skupině D po rozumu odst. 2. čísla 6. čl. I cit. vl. nař.

(Nález ze dne 25. března 1926 č. 3193).

Věc: Antonín V. v M. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě stran započtení služební doby a požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl přijat dnem 27. květn 1920 jako smluvní úředník prozatímně do služeb fin. správy Podk. Rusi, jmenován pak dnem 1. ledna 1921 prozatímním kancelistou a ustanoven konečně od 1. ledna 1924 def. kancelistou v XI. hodn. třídě s požitky IX. hodn. třídy 2. stupnice po propočítání voj. a leg. let a skutečné služby. Odvolání st-le, v němž se domáhal přiznání rozdílu požitků a to za dobu od 27. května 1920 do 31. června 1920, od 1. července 1920 do 31. prosince 1920 a od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1923 bylo nař. rozhodnutím částečně vyhověno a přiznány mu od 1. ledna 1921 požitky 3. stupně X. hodn. třídy a od 1. dubna požitky 1. stupně IX. hodn. třídy.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Stížnost naříká rozhodnutí v odpor vzaté pouze potud, pokud st-li nebyl též přiznán rozdíl mezi požitky smluvního úředníka a požitky úředníka skupiny E (X. hodn. třídy 3. stupně resp. IX. hodn. třídy 1. stupně) za dobu od 27. května 1920 do 31. prosince 1920 a opírá svůj nárok o ustanovení čl. I. bod 6. nař. z 30. května 1922 č. 202 Sb., dovozujíc, že není zákonného důvodu pro udržování smluvního a kancelářského pomocnického poměru od 27. května 1920 do 31. prosince 1920, ježto v stanovené lhůtě žádal o dodatečné propočtení veškerých válečných let. Stížnost stojí tudíž na stanovisku, že ustanovení čl. I. č. 6. poslední odstavec má ten smysl, že při přijímání legionářů na místo úřednické skupiny E přísluší jim požitky této skupiny již od počátku smluvního poměru, který ustanovení ve státní službě předcházel.

Tomuto názoru nebylo lze dáti za pravdu. Č. 6 čl. I. vl. nař. č. 202/22 stanoví v odst. 1., že legionáři, kteří jsou ustanoveni na smlouvu, mají býti přejímání na uvolněná místa úřednické skupiny E a D §u 52 služ. pragmatiky a v odst. 2, že legionáři ustanoveni na úřednických místech skupiny E mají býti přejímáni na uvolněná místa skupiny D, vyhovují-li podmínkám uvedeným v odst. 4 tohoto článku. Odst. 3. pak praví, že služ. doba budiž jim v novém služebním poměru započtena tak, jako by v něm byli hned při nastoupení služby. Ustanovení toto má na mysli nový služ. poměr, t. j. služ. poměr založený ustanovením v úřednické skupině E nebo D (arg. odst. 1 a 2) a teprve v tomto služ. poměru jest legionáři nárok na započtení přiznán; nelze však ustanovení tomu přikládati smysl, že jest na dotyčného zaměstnance hleděti tak, jako by byl v novém služ. poměru již při nastoupení služby smluvní nebo služby v dřívější nižší kategorii. Ustanovení odst. 3. č. 6. čl. I. lze proto použíti

teprve od okamžiku, kdy byl legionář ustanoven na uvolněné místo úřednické. Z toho jde, že cit. ustanovení nezakládá nárok na dodatečné přiznání služ. požitků v úřednické hodn. třídě za dobu ztrávenou ve službě smluvní.

Jest nesporno, že nový služební poměr byl u st-le založen teprve dnem 1. ledna 1921 jeho jmenováním prov. kancelistou; že by doba smluvní služby při propočítání služ. doby nebyla bývala započtena, st-l netvrdí a není také tato okolnost předmětem dnešního sporu. Za tohoto stavu věcí nelze spatřovati nezákonnosti v tom, když žal. úřad žádosti o přiznání rozdílu mezi požitky smluvními a požitky úředníka skupiny E za dobu od 27. května 1920 do 31. prosince 1920 nevyhověl.

Č. 5521.

Vojenské věci: * Nároku na odbytné ve smyslu odst. 4 § 2 zákona č. 194/1920 nemá ten, kdo přijal odbytné před působností tohoto zákona již odjinud a v jakékoliv formě, ani když je později vrátil.

(Nález ze dne 25. března 1926 č. 3194.)

Věc: Felix K. v Brně (adv. Dr. Ernst z Brna) proti ministerstvu národní obrany (min. m. taj. Dr. Jos. Pešout) stran odbytného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Přihláška st-le o převzetí do čsl. armády jako gážisty z povolání byla výnosem mno ze 17. ledna 1925 zamítnuta a st-l jako prostý vojín vtělen dnem 1. listopadu 1921 k jezdeckému pluku č. 10. Dále bylo dodáno, že nemá ve smyslu §u 2 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. nároku na zaopatřovací požitky (odbytné), protože mu bylo v r. 1919 vyplaceno odbytné.

Podáním ze 16. února 1925 předložil st-l potvrzení účtárny rak. spolk. min. vojenství, že odbytné vyplacené na základě výnosu z 24. června 1919 v obnosu 6994 K 50 h bylo v dubnu 1920 u tohoto úřadu vráceno, a domáhal se zrušení shora uvedeného výnosu. Žádost ta byla rozhodnutím ze 13. března 1925 zamítnuta z důvodu, že v podání nejsou uvedeny žádné nové, zvláštního zřetele hodné okolnosti, které by odůvodňovaly zrušení původního rozhodnutí.

O stížnosti, napadající obě tato rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení, uvážil nss toto: — — —

Jest nesporno, že st-li bylo od rak. republiky odbytné v obnosu 6994 K 50 h vyplaceno. spor je toliko o to, zda vrácení tohoto odbytného může vyloučiti důsledky normované v §u 2 zákona č. 194/1920 resp. v §u 13 prov. nař. ze 3. září 1920 č. 514 Sb. § 2 odst. 4 cit. zákona stanoví, že nároku na odbytné nemá, kdo před působností tohoto zákona odbytné jakýmkoli způsobem již obdržel. § 13 odst. 3 prov. nař. pak ustanovuje, že nároku na odbytné nemají, kdož je v jakékoliv formě a od kohokoliv již dostali. Také ti, jimž bylo odbytné vyplaceno likvidačními úřady rak.-uh. neb něm.-rak., nemají nároku na odbytné.

Z těchto ustanovení jest patrno, že zákonodárce považuje za rozhodnou okolnost, že dotyčný voj. gážista odbytné v jakékoliv formě již obdržel. Z obratů, jak v zák. tak i v prov. nařízení užitých, totiž »obdržel«,